

ΧΟΡΟΣ Ὁ Δίας τῶν κυνηγημένων βλέμμα
πονετικό νά ρίξει στό κοπάδι μας
πού ἀρμένισε τό πέλαγο κινώντας
ἀπ' τοὺς ἀμμουδεροὺς γιαλοὺς τοῦ Νείλου.
Φύγαμε ἀφήνοντας τή θεϊκιά
γῆ πού μέ τή Συρία γειτονεύει,
ὄχι γιά φόνο ἐξορισμένες
μέ τοῦ λαοῦ τή γνώμη, ἀλλ' ἀπ' τό μίσος
γιά συγγενεῖς μας ἄντρες καί τή φρίκη
γιά γάμο ντροπιασμένο μέ τοῦ Αἰγύπτου
τοὺς ἄθεους γιούς. Κι ὁ Δαναός πατέρας,
σύμβουλος καί μπροστάρης στό φευγικό μας,
ἀφοῦ τά ζύγιασε ὅλα, τ' ἀποφάσισε
πῶς πιό καλό στά βάσανά μας
θά 'τανε, γοργοτάξιδα περνώντας
τή θάλασσα, νά βροῦμε ἀραξοβόλι
στό "Αργος, ὅπου ἐδῶ ἡ γενιά μας
καυχιέται πῶς σαρκώθηκε ἀπ' τοῦ Δία
τ' ἄγγιγμα καί τή θεία πνοήν ἀπάνω
στήν οἰστροπλάνητη Δαμάλα.
Καί σέ ποιά χώρα πιότερο ἀπό τούτη
καλόβολη θά 'ρχόμαστε, βαστώντας
κλαδιά ἱκεσίας μέ μαλλί ζωσμένα;
"Ω! πόλη κι ὦ! γῆς, νερά ξάστερα,
μεγάλοι θεοί τοῦ αἰθέρα
καί τοῦ "Αδη πολυσέβαστοι δαίμονες,
τῶν τάφων ἀφέντες, καί τρίτος ἐσύ,
Δία σωτήρα, πού σκέπεις τά σπίτια
τῶν δίκαιων ἀνθρώπων δεχτῆτε,
προσπέφτουμε ἱκέτισσες,
μέ τῆς χώρας τό φιλεύσπλαχνο πνεῦμα
τό γυναίκειο κοπάδι μας.
Καί τό ἀντίθεο πλῆθος τῶν γιῶν
τοῦ Αἰγύπτου, προτοῦ στ' ἀκρογιάλι
πατήσει τό ἀμμόστρωτο, σπρῶξτε

μέ τό γρήγορο πάλι σκαρί τους
μεσοπέλαγα· νά 'βρουν ἐκεῖ
κακοχείμωνες μπόρες, ἀνέμους,
βροντές, ἀστροπέλεκα,
καί στήν ἄγρια μανία τῆς θάλασσας
νά χαθοῦν, πρὶν μᾶς πάρουν γυναῖκες των
ἄθελά μας, τῇ συγγένεια πατώντας
καί τοῦ ὕψιστου Νόμου τό δίκιο.

Στροφή Α'

Τώρα μέ δυνατή φωνή
πέρα ἀπ' τὰ πέλαγα ἀνακράζω
τό θεϊκό μοσχάρι βοηθό μου,
τό τέκνο τῆς προγόνισσας
λουλουδοβόσκητης Δαμάλας·
πού ὡς ἤρθεν ἡ μοιρόγραφτη ὥρα,
μέ τήν πνοή καί τ' ἄγγιγμα τοῦ Δία
τό γέννησε κι «Ἐπαφος» ἔτσι
τ' ὄνομα ταιριασμένο ἐπῆρε.

Ἀντιστροφή Α'

Κι ἀφοῦ τόν κράξω μάρτυρά μου
ἐδῶ στά χλοερά λιβάδια
πού ἔβροσκε ἡ ἀρχαία του μάνα
καί τούς παλιούς παραδαρμούς της
ἐξιστορήσω, ἀλάθευτα σημάδια
θά δώκω στό λαό τῆς χώρας
γιά τή γενιά μου τέτοια, πού θά δείχνουν
ἀπίστευτα· ὅμως ὅποιος
τά λόγια μου προσέξει, θά πιστέψει.

Στροφή Β'

Κι ἂν κάποιος βρίσκεται ἐδῶ γύρω
ντόπιος πού τῶν πουλιῶν τῇ γλώσσα
γνωρίζει, τόν πικρό μου θρῆνο
γρικώντας, θά λογιᾶσει πῶς ἀκούει
τό μοιρολόι τῆς δυστυχισμένης
γυναίκας τοῦ Τηρέα,

τῆς γερακοκυνήγητης Ἀηδόνας,

Ἀντιστροφή Β΄

πού ἀλάργα ἀπ' τὰ λημέρια της
καί τίς δροσάτες ποταμιές διωγμένη
θρηνολαλεῖ στούς νέους τώρα τόπους,
κλαίγοντας τοῦ παιδιοῦ της τό χαμό
πού μέ τό ἴδιο χέρι της ἐχάθη
σφαγμένο ἀπάνω στό βαρύ
καί φονικό θυμό τῆς μάνας.

Στροφή Γ΄

Ἔτσι κι ἐγώ μέ πένθιμους
σκοπούς ἰωνικούς
τά μελαψά ξεσκίζω,
τρυφερά μάγουλά μου
καί τήν ἀμάθητη καρδιά
πνίγω στά δάκρυα. Τόν ἀνθό
συνάζω τοῦ μοιρολογιοῦ,
γιατί μέ ζώνει σύψυχην ὁ φόβος,
μήπως σ' αὐτό μου τό φευγικό
ἀπό τήν Ἀερία γῆ κανεῖς
δικός μου δέ μέ προστατέψει.

Ἀντιστροφή Γ΄

Ὅμως θεοί προστάτες τῆς γενιᾶς,
πρόθυμα ἀκοῦστε μας, τό δίκιο
βλέποντας· κι ἅμα εἶναι τῆς μοίρας
νά μή μᾶς λάχει ὀλάκερο,
τότε τήν ἀνομία χτυπώντας,
δίκαια κρίνετε τούς γάμους
ἐτούτους. Τί ἀκόμα κι ὅσοι
στόν πόλεμο κακοπαθαίνουν,
κυνηγημένοι βρίσκουν προστασία
στούς θεοσέβαστους τρανοῦς βωμούς.

Στροφή Δ΄

Μακάρι νά τελειώσουν ὅλα
καλά κι ἀληθινά κατά τοῦ Δία

τό θέλημα πού πάντα στέκει
βαθύ κι ἀνεξερεύνητο. Μά ξάφνου
φλογάτο ἀστροβολᾷ στά σκότη
φέρνοντας στούς ἐφήμερους ἀνθρώπους
σκληρή καί μαύρη τύχη.

Ἀντιστροφή Δ'

Ἀλάθευτα χτυπᾷ, δέν ἀστοχάει
ποτέ ἡ βουλή τοῦ Δία,
σάν ὠριμάσει τέλεια στό μυαλό του.
Γιατί τῶν λογισμῶν του οἱ δρόμοι
σύμπυκνοι κι ἀξεδιάλυτοι
στά φρένα του κυκλογυρίζουν
πού δέν μπορεῖς νά τούς ξεκρίνεις.

Στροφή Ε'

Γκρεμίζει τούς θνητούς ἀπ' τίς τρανές των
ἐλπίδες στοῦ χαμοῦ τή συμφορά
χωρίς νά ὀπλίζεται μέ βία·
τά πάντα στοῖς θεούς μέ δίχως κόπο·
στούς ἱερούς των θρόνους καθισμένοι,
ψηλά στά οὐράνια, τελειώνουν
ἀτάραχοι τήν κάθε ἀπόφασή τους.

100

Ἀντιστροφή Ε'

Μά τώρα τήν ἀνθρώπινη ἄς κοιτάξουν
περφάνια πῶς ξαναθρασεύει
καί σά βλαστός ψηλώνει, τό δικό μου
γάμο μέ πείσμα ἀγύριστο ποθώντας.
Μανία τά φρένα της σουβλίζει
μ' ἀσίγαστο κεντρί κι ἔτσι ξεχνᾷ
τή δολερή τῆς Τύφλωσης ἀπάτη.

Στροφή Ζ'

Γιά τέτοιες μαῦρες δυστυχίες
στό δάκρυ βουτηγμένη κλαίω
μέ θλιβερές πικρές φωνές,
ἄαχ, ἄχ, πού σέ νεκρῶν
ταιριάζουν μοιρολόι καί μονάχη

θρηνολογιέμαι ζωντανή.

Ἐφύμνιον Α΄

Σπλαχνίσου με, βουνίσια Ἀπία χώρα·
νιώθεις, ὦ γῆ, τῇ βάρβαρῃ φωνῇ μου.
Νά, δές, ἀπανωτά μπροστά σου
ξεσκίζω τὰ Σιδώνια πέπλα.

Ἀντιστροφή Ζ΄

Πλῆθος σωρεύουν στούς θεούς
θυσίες οἱ θνητοί, σάν τούς ἀγγίζει
ὁ φόβος κι ὁ χαμός κοντοζυγώνει.
Ἄαχ, ἄχ! δεινά ἀξεδιάλυτα
καί σκοτεινά μέ ζώνουν. Ποῦθε
τό κύμα τοῦτο θά μέ βγάλει;

Ἐφύμνιον Α΄

Σπλαχνίσου με, βουνίσια Ἀπία χώρα·
νιώθεις, ὦ γῆ, τῇ βάρβαρῃ φωνῇ μου.
Νά δές ἀπανωτά μπροστά σου
ξεσκίζω τὰ Σιδώνια πέπλα

Στροφή Η΄

Ἀλήθεια, τὰ κουπιά καί τό λινόδετο
στέριο σκαρί πού βάσται
τῇ δύναμῃ τοῦ πέλαγου μέ φέραν
καλοταξιδεμένη ἐδῶ, κανένα
παράπονο δέν ἔχω, καί μακάρι
ὁ παντεπόπτης Δίας μέ τόν καιρό
τέλος σ' αὐτά νά δώσει εὐτυχισμένο.

Ἐφύμνιον Β΄

Σπέρμα τῆς σεβαστῆς μεγάλης μάνας,
κάμε ἀπ' τό στρῶμα τῶν ἀντρῶν
καί τὰ δεσμά τοῦ γάμου νά ξεφύγω.

Ἀντιστροφή Η΄

Κι ἡ ἀγνή τοῦ Δία ἡ θυγατέρα,
θέλοντας ὅσα κι ἐγώ θέλω, τῇ σεμνῇ της
ὄψῃ γυρνώντας πάνωθέ μου,
μέ βλέμμα σπλαχνικόν ἄς μέ κοιτάξει

καί μ' ἔλθῃ τῆς τῆ δύναμει, ὀργισμένη
γιά τόν κατατρεγμό μου, ἅς μέ λυτρώσῃ
παρθένα αὐτή κι ἐμένα τήν παρθένα.

150

Ἐφύμνιον Β'

Σπέρμα τῆς σεβαστῆς μεγάλης μάνας,
κάμε ἀπ' τό στῶμα τῶν ἀντρῶν
καί τά δεσμά τοῦ γάμου νά ξεφύγω.

Στροφή Θ'

Ἀλλιῶς, ἐμεῖς τό μελαψό, τό ἡλιοκαμένο
γένος, στό Δία τῆς μαύρης γῆς
καί τῶν νεκρῶν, πού μύριους ξένους
δέχεται, θά κατέβουμε βαστώντας
κλαδιά ἱεσείας, ἀφανισμένες
ἀπό κρεμάλα, μιά καί δέ σταθῆκαν
βοηθοί μας οἱ θεοί τοῦ Ὀλύμπου.

Ἐφύμνιον Γ'

ὦ Δία, μέ βαραίνει ὁ θεϊκός
θυμός πού κυνηγοῦσε τήν Ἰώ·
ἄαχ, νιώθω τῆς ὁμόκλινῆς σου
τήν ἄγρια ζήλια νά σκεπάζει
τούς οὐρανούς. Ἀπ' τή μανία
τοῦ ἀνέμου θά ῥθει ἡ καταιγίδα.

Ἀντιστροφή Θ'

Καί τότε δίκαια μέ τό Δία
δέ θά βαρυγχομοῦν, ἅμα δέ στέρξει
τό τέκνο τῆς Δαμάλας, σπέρμα
δικό του πού ἔφερε στό φῶς
κάποτε ὁ ἴδιος, κι ἂν τώρα τήν ὄψη
στίς προσευχές μας δέ συγκλίνει;
Μακάρι ἀπ' τά οὐράνια νά μ' ἀκούσει.

Ἐφύμνιον Γ'

ὦ Δία, μέ βαραίνει ὁ θεϊκός
θυμός πού κυνηγοῦσε τήν Ἰώ·
ἄαχ, νιώθω τῆς ὁμόκλινῆς σου
τήν ἄγρια ζήλια νά σκεπάζει

τοὺς οὐρανοὺς. Ἄπ' τῇ μανίᾳ
 τοῦ ἀνέμου θά' ρθει ἡ καταιγίδα.
 ΔΑΝΑΟΣ Φρόνηση πρέπει νά' ἔχουμε, παιδιὰ μου·
 φτάσατε ἐδῶ μέ φρόνιμο караβοκύρη
 ἐμένα τόν πιστό γέρο γονιό σας·
 καί τώρα πάλι στή στεριά εἶναι ἀνάγκη
 νά σᾶς φροντίσω καί τίς συμβουλές μου
 λέω νά βάλετε βαθιά στό νοῦ σας.
 Σκόνῃ πυκνή θωρῶ, βουβό σημάδι
 πῶς ἔρχεται στρατός· τριζοβολοῦνε
 τροχοί πάνω σ' ἄξονια. Νά, ξεκρίνω
 καβαλαρέους μ' ἀσπίδες καί κοντάρια
 καί σ' ἄμαξες φαρδιές σύμπυκνο πλῆθος·
 τῆς χώρας τούτης οἱ ἄρχοντες θά φτάνουν,
 ἀπό μαντατοφόρους μιλημένοι,
 γιά νά μᾶς δοῦν. Μά κι ἄν ὁ λαός τοῦτος
 δίχως κακό σκοπό κοντοζυγώνει
 ἤ κι ἀπό τήν ὀργήν ἐρεθισμένος,
 θαρρῶ τό πιό καλό πῶς εἶναι, κόρες,
 ἐδῶ, στῶν Ἀγωνίων Θεῶν τόν τόπο,
 νά μαζευτεῖτε. Πιότερο ἀπό κάστρο
 βαστά γερά ὁ βωμός, ἄσπαστη ἀσπίδα.
 Ἐμπρός λοιπόν βιαστεῖτε καί κρατώντας
 σεμνόπρεπα στ' ἀριστερά σας χέρια
 λευκοστεφάνωτα κλαδιά ἱκεσίας,
 — σύμβολο καί τιμὴ τοῦ Ἰκέσιου Δία —
 στούς ξένους ν' ἀπαντᾶτε, ὅπως ταιριάζει
 σέ πρόσφυγες, μέ λόγια μετρημένα,
 ταπεινά καί παράκληση γιομάτα,
 λέγοντας καθαρά πῶς τό φευγιό μας
 δέν τό ἔχει βᾶψει φόνος. Πρῶτα ἀπ' ὅλα,
 καλὰ νά τό θυμόσαστε, ἡ φωνή σας
 θαρρετή νά μὴν εἶναι, μήτε πάλι
 νά δείχνει ἀναίδεια, μ' ἥρεμο τό βλέμμα
 κι ὄψη σεμνή σταθῇτε. Πρίν τῆς ὥρας